

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Socialdemokraterne er meget tilfredse med, at det er ngo'er, der er inde over, og at det måske ikke er en helt konkret politibetjent, man skal sidde overfor for at få hjælp til at komme hjem. Men vi mener også, at der fortsat er et problem i den her lovgivning.

Det, vi er bekymrede for, er, at det her, kan man sige, samtykke, som man skal give, hvor man skriver under på, at man nu går i gang med at lave alle de her ting, kan blive misforstået af kvinderne og i virkeligheden kan blive en barriere for, at de tager imod beskyttelsestilbuddet i de 100 dage, fordi de måske faktisk ikke engang er i stand til at overskue, hvad det egentlig vil sige at give det.

Det er den del, vi er bekymrede for. Det er ikke samarbejdet med ngo'er, det er ikke, at folk selvfølgelig skal hjem og påbegynde deres liv i de østeuropæiske eller afrikanske lande. Men vi mener godt, at man måske kunne styrke det samarbejde, man har med ngo'erne i udlandet, altså gøre det netværk endnu stærkere. Og det har det her lovforslag måske ikke så meget med at gøre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Irene Simonsen et spørgsmål mere? Det gør hun ikke. Så siger jeg tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Jesper Langballe, komme på talerstolen.

Jesper Langballe (DF):

Alt tyder på, at der i hvert fald er en ting, vi kan blive enige om her i Folketinget – og jeg vil sige, at det også bare skulle mangle andet – og det er, at nogen mere afskyelig forbrydelse end menneskehandel kan man slet ikke forestille sig. Det skulle da lige være, hvis man begynder at forestille sig, hvad de handlede kvinder og børn så bliver brugt til.

Mon ikke mange af os har et rædselsvækkende tv-dokumentarprogram i frisk erindring? En tidligere prostitueret, en thailandsk pige, blev bragt herop for at gensætte det bordel, hvor hun havde levet som sexslave, og hun kunne jo næsten ikke forklare sig for gråd. Og man sad foran tv-apparatet og tog sig til hovedet og sagde: Er det i Danmark, det foregår? Hvor er myndighederne herne?

Et bærende element i loven er forslaget om en refleksionsperiode, og jeg mener i modsætning til nogle af de tidligere ordførere, at det faktisk

er en tillidsskabende foranstaltning i forholdet mellem offeret for menneskehandel, der befinder sig her i Danmark, og den danske ordensmyndighed. Det er rigtig godt med de 100 dage. Det betyder også, at det pågældende offer vil være mere tilbøjelig til at melde sig, når hun ikke skal sendes hjem over hals og hoved, men der bliver tid til at forberede det ordentligt, ligesom der også kan blive tid til en opklaring.

Indvendingen med, at de ofte vil være ude af stand til at samarbejde, kan jeg egentlig ikke rigtig tage alvorligt, for jeg vil sige, at hvis man er så medtaget, at man er ude af stand til at samarbejde, så er der jo netop behov for, at der er nogen, der tager om en og tager vare på en og hjælper en og skaber den nødvendige tillid.

Jeg har også ligesom hr. Morten Østergaard læst hørings svarene, og jeg kan se, at der dels er det med, at refleksionsperioden burde være længere, og dels det, at der kan formodes at være en frygt for at blive sendt tilbage til bagmændene. Og der vil jeg jo sige, at hvis der er den frygt for at komme hjem, ja, så er man jo naturligt asylansøger.

Kl. 17.45

En anden indvending er den, at man er bange for det, at medvirken til hjemsendelsen er en betingelse for den udvidede refleksionsperiode. Den indvending er lidt uforståelig, for meningen med at udvide refleksionsperioden er jo netop den, at man skal forberede hjemsendelsen med alle de tilbud, det indebærer, nemlig juridiske, psykologiske, socialpædagogiske og lægelige tilbud. Derfor er det ganske udmærket, at der er lagt op til, at ngo'er ligesom officielle institutioner i Danmark kan komme ind over og kan kontakte ngo'er i hjemlandet og sørge for en ordentlig hjemkomst.

Måske kunne man godt ønske sig, at der samtidig var lagt op til en opklaring, der kunne få ram på bagmændene i hjemlandet. Jeg er godt klar over, at det danske politi jo ikke kan tage ned i de pågældende lande og foretage politimæssigt arbejde, men man kunne måske i hvert fald lægge lidt pres på de lande for at få dem til at knalde de bagmænd. Og jeg vil sige, at i hvert fald herhjemme kunne der efter min mening – det er nok ikke integrationsministeren, men hendes kollega, justitsministeren, det skulle siges til – i hvert fald godt gøres noget mere.

Jeg vender igen tilbage til den pågældende tv-dokumentar, hvor det var helt klart, at den pige, der var tale om der, ville have haft glæde af den udvidede refleksionsperiode. Den ville have